

nelle Garanti, som den danske Rigsdag maa kræve ved det Slags Ting, falder bort paa dette Punkt. Det er aabenbart, at naar Forholdet udvikledes paa den Maade, vilde det staae i Althingets og den særlige islandske Regjerings Magt, naar de kunde bevæge Kongen til at gaae med dem, at forandre Forholdet imellem de almindelige Statsanliggender og de særlige islandske Anliggender paa en Maade, som vi, den almindelige danske Lovgivnings-Myndighed, der skal see paa det Almindeliges Bedste og Lær, ikke vilde kunne ansee for at være rigtig. Det er maadeholdent, naar Forslagsstillerne i deres Forslag under Nr. 15 have foreslaet, at deslige Tvivls spørgsmål ikke skulle afgjøres ved Lov, hvilket i og for sig var det, der laa nærmest, men at deres Afgjørelse skulde henvises til at finde Sted ved Hs. Majestet Kongens allerhøieste Beslutning i et Statsraad, efter at han har hørt sine Ministre, at de kun have forlangt, at der skal gaae een Statsraadsforhandling iforveien, og at alle de Ministre, som ere enige i Beslutningen, skulle underskrive den. — Jeg gjentager til Slutningen, at her er Spørgsmaal om, at Rigsdagen forudsætningsviis skal give et vist Bidrag til de særlige islandske Anliggender, og Forudsætningen er, at Islands statsretlige Forhold ordnes paa en vis Maade. Man skylder da Rigsdagen, ligesaa vel som Regjeringen og Island, i dette Dieblil at gjøre sig det klart, om den Ordning, som er paatænkt, er saaledes, at man kan billige den, saa at man under Forudsætning af, at denne Ordning bliver endelig, vil give sit Bidrag. Vil man ikke dette, bør man sige det nu, ellers vækker man, som sagt, i alt Fald urigtige Forestillinger paa Island.

Justitsministeren: Den ærede Taler, der nu satte sig, paaanføede et Udtryk, jeg efter hans Mening havde brugt, idet jeg skulde have sagt, at de Herrer Forslagsstillere ikke havde Syn for Sagen. Det skulde gjøre mig ondt, hvis jeg havde sagt dette, thi det har ikke været min Mening. Jeg har meent,

at de ærede Forslagsstillere ikke havde Syn for den Side af Sagen, jeg dengang fremhøvede, og jeg troer dog, at det maa være tilladt at ytre om Forslagsstillere, hvis Forslag man ikke kan tiltræde, at de ikke have det Syn paa Sagen, som man selv har, og som man anseer for det rigtige. Jeg meente, at Forslagsstillerne ikke havde Syn for den Side af Sagen, jeg i Sammenhæng fremhøvede, nemlig den Interesse, Regjeringen havde af at staae frit under disse Forsatningsforhandlinger, baade overfor Island og overfor det tidligere Forsatningsforslag, der har været Althinget forelagt. Med Hensyn til dette troer jeg at have taget fornødent Forbehold i Motiverne til Lovudkastet, idet der udtrykkeligt deri (Sp. 1249) er anført, at man ikke har troet „uden Forandringer at kunne tiltræde det foreliggende Forslag, navnlig med Hensyn til de i Samme indeholdte Bestemmelser angaaende Islands Forhold til de fælles Anliggender samt om, hvorledes det constitutionelle Ansvar for den islandske Administration skal ordnes“. Jeg kan ikke see Andet, end at dette er en fuldstændig rigtig og tydelig Erklæring fra Regjeringens Side om, at den stiller sig frit ligeoverfor de tidligere Bestræbelser for at faae Forsatningsagen ordnet, men ganske vist mener Regjeringen ogsaa, at det er ligesaa nødvendigt, for at disse Forhandlinger skulle komme til en god Ende, at Rigsdagen foreløbig lader Regjeringen have frit Raaderum, idet det ligger i Sagens Natur, hvad der ogsaa er tilfaldt, at der ikke vil blive foretaget noget Endeligt i Sagen, før Rigsdagen faaer Leilighed til at ytre sig over den. Den ærede Taler meente, at Rigsdagen af Loyaltitet vilde være nødt til at lade Loven træde i Kraft, naar Regjeringen i sin Tid blev enig med Island om Forsatningsforholdet, uanseet om denne Enighed var saaledes, at Rigsdagen ogsaa kunde være enig i Ordningen af denne Sag, men dette kan jeg ikke indrømme. Naar der ikke var steet Noget i Mellemtiden fra sidste Althingsforjamling og til den næste, kunde det være saaledes; men efterat Regjeringen har forelagt dette Lovudkast,